

A minap a híres fajbiológusnál voltunk vendégségben,
ki bájos ifju nevével egyetemben
az Állami Állatkertben lakott,
lévén, hogy a kormány kísérleti célra
egész állat-állományát felajánlotta...
Rózsaszín ruhás leánykák fogadtak,
s a rácsos vaskaputól befelé vezettek,
szép zöld pázsitra, hol állt már a bál!

Útközben láttunk egy búbos-galamb párt,
amint éppen a fajfenntartásnak éltek
– s ahogy én szellemeskedve megállapítottam –
bízvást a fajbiológiai felfedezések
korszerű útmutatásai szerint –

(A rózsaszín ruhás úrilányok nagyokat kuncogtak
zavarukban, mire én, az erény éber őre,
egy jól irányzott pisztoly-lövéllel
szétt zavartam a parázna galambokat...)

A park tavában egy pajkos orrszarvú nőstény
épp várta, hogy a szőrös víziember,
Hany Istók ükunokája, tegye már meg
fajkeveredésre vonatkozó ajánlatait –
s csupasz farát buján felmutogatván,
a nádas vízben nagyokat bukfencezett.

Később körüljártuk a gótikus kis templomot,
mely – nyilván a hajdan idők
városfejlesztési rövidlátása folytán –
az állatkert kellős közepén emelkedett,
úgyszintén itt volt, nem messze, a bordély,
mely, last not least, és mutatis mutandis,
szintén mindenestül, a fajbiológia szolgálatában állott.

Az egybegyűlteket, később, mikor a hangulat már
emelkedett volt, Szabédi László szórakoztatta
egy kis jazz-zongorázással – amit irodalomtörténeti
fejtegetésekkel melodramatizált,
hirdetvén a versnek műfajok közti felsőbbrendűségét,
s rugdosván megvetőleg olykor a rozoga zongort...

Jómagam pedig – ki a bohóckodásról,
úgy látszik, már sohasem szokom le,
anyaszültem másztam a fentemlített templom tetejére,
megkapaszkodtam tornya gótikus márványbütkein,
s abból a szempontból gyűjtöttem néhány percig észleleteket,
hogy a férfiúi meztelenségre
egy ötszáz éves templomtorony
miként reagál...
Kísérletemnek boldog zuhanás vetett véget –
vakító villanással az agyamban,
hogy életem áldoztam a Tudománynak!

Kolozsvár, 1943. február

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Jékely Zoltán

Látó Szépirodalmi Folyóirat